

**Yttrande över Genomförande av reviderade EU-direktiv på avfallsområdet och
Rättsliga förutsättningar för en ändamålsenlig avfallsstatistik och en digital
lösning för spårbarhet av farligt avfall, dnr M2019/01776/R**

Nedan svarar vi på både Genomförande av reviderade EU-direktiv på avfallsområdet och
Rättsliga förutsättningar för en ändamålsenlig avfallsstatistik och en digital lösning för
spårbarhet av farligt avfall, eftersom båda har samma dnr M2019/01776/R

Inledning

Återvinningsindustrierna, ÅI, har getts möjlighet att svara på ovan nämnda remiss. ÅI är en
branschförening som företräder de privata återvinningsföretagen med en omsättning på
drygt 20 miljarder kronor och 6 000 anställda. Medlemsföretagen hanterar drygt 11 miljoner
ton avfall och återvinningsmaterial i närmare 500 anmälningsskyldiga och tillståndspliktiga
anläggningar över hela landet.

Nedan lämnas synpunkter på båda ovan nämnda remisserna, benämnda del 1 och del 2.

Del 1 - Genomförande av reviderade EU-direktiv på avfallsområdet
Sammanfattning

ÅI ser generellt positivt på EUs reviderade avfallsdirektiv då syftet med direktivet är att
förbättra förutsättningarna för en cirkulär ekonomi. ÅI vill emellertid poängtera att den
nationella implementeringen av ändringarna i direktivet i slutändan avgör om reglerna och
intentionerna i direktivet leder till att främja och öka cirkulära flöden av material. Det är i
den praktiska tillämpningen av reglerna det avgörs om de leder till önskat resultat. För att
samhället skall kunna dra nytta av den drivkraft, kompetens och vilja som finns inom det
svenska näringslivet att axla en ledande roll i omställningen mot en cirkulär ekonomi, och
göra de investeringar som krävs, behövs ett regelverk som är tydligt och förutsebart. Utan
ägarerätt till material och en förutsebarhet om hur reglerna skall tillämpas kommer inte
investeringar att ta fart.

Det är högst tveksamt om vissa av de föreslagna ändringarna kommer att leda till önskat
resultat i enlighet med direktivets målsättningar. Nedan sammanfattas ÅI:s synpunkter och
förslag. Dessa utvecklas vidare i efterföljande texter.

- **ÅI avstyrker** att begreppet Kommunalt avfall likställs med kommunalt ansvar. Definitionen är framtagen för statistiska ändamål, vilket bör förtydligas i lagstiftningen på samma sätt som i direktivet. Verksamheter bör som huvudregel ha valfrihet att välja entreprenör för sitt avfall, vilket gynnar cirkulär ekonomi.
- **ÅI tillstyrker** frivalet då det till viss del kan läka problemen med ett utökat kommunalt ansvar, men endast under förutsättning att frivalet utformas på ett annat sätt. Tidsaspekten för när en anmälan bör göras är för lång. Vidare måste det vara avfallsalstraren som har möjlighet att göra anmälan, inte fastighetsägaren.
- **ÅI avstyrker** att frågan om fett från fettavskiljare skall avgöras i rättstillämpningen. Detta material har tidigare i vägledning från Naturvårdsverkets ansetts utgöra verksamhetsavfall. Det bör tydliggöras i lagstiftningen att avfallet undantas från definitionen kommunalt avfall.
- ÅI är **positiva** till att det införs möjlighet att ta fram nationella kriterier för när avfall slutar vara avfall. Denna möjlighet är emellertid inte tillräcklig.
- **ÅI föreslår** att det i lagstiftningen införs en beslutsprocess för när avfall slutar vara avfall i enskilda ärenden (end of waste single cases). Att endast reglera dessa ärenden via tillsynen skapar en rättsosäkerhet som förhindrar företag att vilja investera i teknik och processer för att produktifiera specifika avfallsflöden. Avsaknad av sådan beslutsprocess är ett hinder för att lyfta material i den cirkulära ekonomin.
- **ÅI föreslår** att definitionen *återfylla* samordnas med annan lagstiftning och praxis på området då det är oklart hur denna definition skall hanteras i förhållande till andra regler. ÅI ser det som viktigt att det tas fram närmare vägledning på området samt att återvinningsbranschen blir involverade i detta arbete.
- **ÅI föreslår** att det görs ett tillägg i förslag till ny 15 i § i avfallsförordningen om att avfall som är skadat eller förorenat, och därför inte lämpar sig för materialåtervinning, också omfattas av undantag att få förbrännas.
- **ÅI avstyrker** att det införs en skyldighet att erbjuda andra att förbereda avfall för återanvändning då det inte är förenligt med äganderätten av avfall (19 b § avfallsförordningen). Krav om att avfall måste förberedas för återanvändning måste riktas högre upp i kedjan, hos avfallsproducenten. Att lämna ut information om material hos avfallsbehandlare kan stå i strid med kundsekretess och avtal om att det skall destrueras och återvinnas. Det är också oklart hur betalning skall ske.
- **ÅI föreslår** att det i 13 § i förslagen till ändringar i förordning om deponering av avfall anges att dispens i enskilda fall från förbud att deponera även får ges för 8 § punkt 8, dvs avfall som samlats in i syfte att förberedas för återanvändning eller materialåtervinning. Det kan finnas material som samlats in med syfte att materialåtervinnas men som inte klarar kvalitetskraven och där deponi visas sig vara bästa hanteringsmetod.

En annan viktig generell aspekt vid utformning av avfallsregler är vilka krav som tidigare ställts producent- och tillverkningsledet. Detta måste gå hand i hand med avfallsreglerna. Det är t ex svårt att ställa alltför långtgående krav på byggavfall som har en lång livscykel där det tidigare inte funnit regleringar som styr mot en cirkulär ekonomi. Byggavfall skall

sorteras och återbrukas i så stor utsträckning som möjligt, men det måste finnas dispensmöjligheter för svårhanterat material.

Vårt resonemang och ställningstagande - del 1

1.1 Kommunalt avfall

Regeringen föreslår att begreppet kommunalt avfall införs i lagstiftningen och ersätter begreppen "hushållsavfall" och "därmed jämförbart avfall från verksamheter". Syftet med införandet av definitionen är att harmonisera med EU-direktivet och att underlätta rapportering av statistik till EU. Det anges i promemorian att ändringen inte avser att ändra något kring vem som skall ha ansvaret för avfallet. ÅI anser att det sistnämnda är ett principiellt viktigt ställningstagande som borde avspeglats tydligare i lagstiftningen på samma sätt som det framgår direkt av avfallsdirektivet.

ÅI anser att det är olämpligt att fraktioner i kommunalt avfall från verksamheter automatiskt faller under kommunalt ansvar och monopol så som det är utformat i nuvarande förslag. Det finns också gränsdragningsproblem om vad som skall falla under definitionen "kommunalt avfall" då detta avfall från verksamheter definieras genom att de till sin *art och sammansättning* liknar avfall från hushåll. Frivålet läker till viss del problemen med detta, men det krävs förändringar i den nuvarande utformningen av dessa regler. Se mer om våra kommentarer kring detta nedan under rubriken "Frival".

ÅI vill lyfta Finland som exempel på ett EU-land där lagstiftaren har valt att inte länka definitionen av kommunalt avfall till kommunalt ansvar. I Finland har alla företag som alstrar kommunalt avfall rätt att upphandla avfallshantering från valfri avfallsaktör. Detta skapar möjligheter för företag som producerar kommunalt avfall att få synergier i sin avfallshantering genom att samma entreprenör kan omhänderta allt avfall och erbjuda helhetslösningar. Det skapar vidare bättre möjligheter för företag att lyfta sitt eget avfall i enlighet med avfallshierarkin och driva utvecklingen mot nya cirkulära lösningar. Sverige kan även likt Finland specificera vilka verksamheter som ska omfattas av kommunens ansvar istället för att utgå från att alla verksamheter omfattas på grund av avfallets art och sammansättning.

ÅI förordar således att definitionen av kommunalt avfall inte likställs med kommunalt ansvar och att kommunernas ansvar för det kommunala ansvaret begränsas så att det blir tydligt att det avfall som uppstår i företagets verksamheter hamnar utanför kommunens ansvar och att företagen är fria att bestämma över detta.

1.2 Frival

Regeringens förslag att införa frival är ett steg i rätt riktning för att verksamheter skall få rådighet över sitt avfall om inte verksamhetsavfall undantas från kommunalt ansvar i lagstiftningen. ÅI ser positivt på detta då det skapar möjligheter för verksamhetsutövare att lyfta omhändertagande av avfallsfraktioner i enlighet med avfallshierarkin.

För att förslaget skall få önskad effekt är det emellertid viktigt att vissa förändringar görs.

För det första har ÅI svårt att se det motiverat att en anmälan om val av annan entreprenör än kommunen skall göras så långt i förväg som anges i förslaget. Inga företag har så lång framförhållning inom avfallsbranschen. Tre månader skulle enligt ÅIs mening vara en mer rimlig framförhållning. Det torde ge kommunerna tillräcklig framförhållning att planera sin verksamhet.

För det andra måste det vara verksamhetsutövarna som har frivalsmöjligheten och inte fastighetsägarna, som anges i förslaget. Att lägga frivalsmöjligheten på fastighetsägarna frántar verksamhetsutövare som finns på flera orter eller i flera fastigheter möjligheten att skapa helhetslösningar för sitt avfall.

För det tredje bör rätten till frival även innefatta möjligheten att göra frival på en eller flera fraktioner av avfallet, inte bara på allt avfall. Detta är viktigt för att undkomma inlåsnings effekter till det kommunala ansvaret.

För det fjärde anser ÅI att det i lagtexten bör förtydligas att kommunerna inte skall göra någon bedömning av anmälningarna, utöver att säkerställa att anmälningarna är kompletta.

1.3 Klassificering av fett från fettavskiljare

I promemorian anges på s 100 att rättstillämpningen framöver skall avgöra om fettavfall från fettavskiljare klassas som kommunalt avfall eller inte och därmed ingå i kommunernas monopol. Detta går stick i stäv med vad som står på s 84. Där står följande: *"Att uttrycket kommunalt avfall ersätter termen hushållsavfall bör dock i sig inte innebära att ansvaret för hanteringen av avfallet ändras."* Det framgår också på andra ställen i promemorian att införandet av kommunalt avfall främst är av statistikskäl gentemot EU. ÅI ser det därför som mycket märkligt att fett från fettavskiljare, som tidigare enligt vägledning från Naturvårdsverket ansetts vara verksamhetsavfall, plötsligt åter skall kastas ut i limbo för rättstillämpningen. ÅI anser att det i lagstiftningen bör tydliggöras att detta avfall är att anse som verksamhetsavfall. Hushåll har normalt sett inte fettavskiljare på samma sätt som storkök eller liknande. Avfallet kan därför i sin art och sammansättning inte liknas med avfall från hushåll.

1.4 När avfall upphör att vara avfall

I det reviderade avfallsdirektivet finns en tydlig formulering där det anges att medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att processen kring när avfall anses upphöra att vara avfall ska stärkas. Detta är en mycket viktig för att driva en utveckling mot cirkulär ekonomi. Fler verksamheter kan få åtkomst till återvunnet material när det klassas som produkt istället för avfall, vilket i sig driver på en marknad för återvunnet material. ÅI ser det därför som mycket positivt att det införs skrivningar om när avfall upphör att vara avfall i miljöbalken och att Naturvårdsverkets ges möjlighet att ta fram nationella kriterier. Denna åtgärd är emellertid inte tillräcklig för att få fart på produktifiering av avfall som en viktig del i en cirkulär ekonomi.

Det finns avfallsflöden som lämpar sig för produktifiering, men som inte finns i den omfattning att Naturvårdsverket kommer kunna prioritera att ta fram nationella kriterier.

Det kan också finnas avfall som kräver stora tekniska investeringar som endast ett fåtal aktörer kan hantera där det är viktigt att det finns en förutsebarhet för att investeringarna kommer till stånd. Vi ser det som en risk att Naturvårdsverket blir ett hinder vid teknikutveckling då det kan vara svårt för myndigheten att ta fram kriterier som endast gynnar en aktör. Att ta fram nationella kriterier är också en lång process som kan sinka investeringar då tidsutdräkten blir för lång för att kunna tajma företagens investeringsplaner och marknadens behov av materialet.

ÅI anser därför att därför att det, parallellt med att det införs en möjlighet för Naturvårdsverket att ta fram nationella kriterier, även införs ett enkelt beslutsförfarande där verksamhetsutövare kan få ett myndighetsbeslut som gäller mot alla parter. Ett beslut som fastställer att ett visst avfall omklassificerats till produkt om vissa egenskaper är uppfyllda och att reglerna i REACH-lagstiftningen efterlevs. Riskerna med ett sådant beslut är låga eftersom beslut alltid kan återkallas om förutsättningarna ändrats, eller nya fakta framkommer som påvisar att beslutet av miljö- eller säkerhetsmässiga skäl bör dras tillbaka. Lämplig myndighet för sådant beslutsfattande är länsstyrelsen då denna myndighet har nära samarbete med Naturvårdsverket och oftast besitter kompetens inom avfallsområdet.

Bakgrunden till behovet av tydligare beslutsprocess är följande. I dagsläget ligger det på verksamhetsutövaren att själv klassificera ett avfall till produkt om verksamhetsutövaren själv anser att kriterierna är uppfyllda. Ett beslut som kan ifrågasättas av tillsynsmyndigheter. Inte enbart tillsynsmyndigheten för den egna verksamheten, utan även tillsynsmyndigheten för köparen av produkten. Detta skapar stora osäkerheter hos både köpare och säljare av materialet, vilket gör att köparen ofta istället väljer jungfruligt material istället för återvunnet. Tillsynsmyndigheter runt om i landet gör olika bedömningar och bedömningar kan även ändras med kort varsel. Stena Recycling är ett exempel på bolag som gjort investeringar i produktifiering av olja där tillsynsmyndigheterna med kort varsel ändrat uppfattning om huruvida det skall klassas som produkt eller inte. Detta trots att stora belopp och tid har lagts ned på att ta fram produkten i samråd med myndigheterna och att få till stånd en REACH-klassificering.

1.5 Definitionen "återfylla"

I förslag till förändringar i avfallsförordningen föreslås att följande definition skall införas:

återfylla: att återvinna lämpligt icke-farligt avfall genom att använda det för återställningsändamål i utgrävda områden eller vid landskapsmodulering, om avfallet som används ersätter material som inte utgör avfall och begränsas till den mängd som är nödvändig för att uppfylla ändamålet,

ÅI vill lyfta frågeställningen om hur detta begrepp skall förhålla sig till prövning i enlighet med miljöprövningsförordningen (2013:251). Hur ser kopplingen ut till prövningskoderna 90.131 samt 90. 141? Är det tillåtet att återfylla massor utan tillstånd eller anmälan i enlighet med miljöprövningsförordningen om det är ringa risk för förorening eftersom detta begrepp inte finns i denna förordning? Ett klagande vore bra då detta är en fråga som varit en långbänk på Naturvårdsverket i fråga om att uppdatera handboken/vägledningen "Återvinning av avfall i anläggningsarbeten" (Handbok 2010:1, utgåva 1, februari 2010). Återanvändning av massor är i dag en fråga för tolkningar av lokala tillsynsmyndigheter

där förutsebarheten är bristfällig och där det inte råder likabehandling över landet. ÅI ser det som positivt om det nu öppnas en möjlighet att massor som inte är förorenade kan återfyllas på ett administrativt enklare sätt. Vi ser dock ett behov av ett klargörande om vad som gäller eftersom det nu införs ett nytt begrepp där det inte beskrivs närmare hur det skall förhålla sig till nuvarande tillämpning inom området. Det är viktigt att återvinningsbranschen blir involverad i framtida diskussioner om utveckling av hur definitionen närmare skall tolkas i den praktiska tillämpningen.

1.6 Behandling av separat insamlat avfall

Förslaget innehåller en ny paragraf med förslag om att avfall som samlats in separat för att förberedas för återanvändning eller för att materialåtervinnas inte får förbrännas (15 i § förslag till avfallsförordning). Det finns ett undantag från detta som innebär att det inte gäller avfall som producerats vid behandling av separat insamlat avfall om förbränning är den lämpligaste behandlingen.

Detta undantag bör utökas till att även omfatta separat insamlat material som inte går att återvinna, tex plast från bygg- och rivningsavfall som innehåller för mycket sand och cement för att kunna materialåtervinnas, eller separat insamlat papper som är brandskadat och därför inte går att materialåtervinna.

ÅI föreslår därför följande formulering:

15 i § Avfall som samlats in separat för att förberedas för återanvändning eller för att materialåtervinnas får inte förbrännas.

Första stycket gäller inte avfall som producerats vid behandling av separat insamlat avfall, *och separat insamlat avfall* om förbränning är den lämpligaste behandlingen enligt 15 kap. 10 § miljöbalken.

1.7 Skyldighet att erbjuda andra att förbereda avfall för återanvändning

ÅI avstyrker att det införs en skyldighet att erbjuda andra att förbereda avfall för återanvändning då det inte är förenligt med äganderätten av avfall (19 b § avfallsförordningen). Krav om att avfall måste förberedas för återanvändning måste riktas högre upp i kedjan, hos avfallsproducenten. Att en avfallsbehandlare har en skyldighet att lämna ut och erbjuda avfall till någon som yrkesmässigt vill förbereda det för återanvändning går i strid med att lämna ut avfall där det avtalats med kund om att det skall destrueras och återvinnas. Det finns produkter där kunder av olika anledningar inte vill att avfallet skall ut på marknaden för återanvändning, t ex material från Försvarsmakten, polisen eller från kunder som av varumärkesanledningar inte vill att det når ut till kunder. Att lämna ut information om avfall kan vidare strida mot kundsekretess. Skall en begäran från en yrkesmässig återanvändare gå före civilrättsliga avtal? Det är också oklart hur betalning skall ske till avfallsbehandlaren av den som vill ha materialet. Det uppstår frågetecken om vad som menas med att "erbjuda avfallet", till vem avfallet skall erbjudas samt hur denna process skall gå till. Ytterligare frågor som förslaget ger upphov till är följande: Skall det skall finnas en skyldighet för återvinningsbolag att hålla lager av avfall som skulle kunna bli aktuellt för återanvändning? Hur kommer de kostnader för administration som återvinningsföretagen kommer att få att påverka efterfrågan på avfall

för återanvändning? Vad händer om parterna inte kommer överens ekonomiskt? Kan då den som vill återanvända produkterna vända sig till domstol och få detta prövat eller kan tillsynsmyndigheterna förelägga den som innehar avtalet att överlåta avfallet? Vissa produkter innehåller ämnen som samhället vill fasa ut. Skall det kunna vägas in i bedömningen om en begäran från en återanvändare skall godtas?

Förslaget till paragraf i sin nuvarande formulering bör därför strykas. Ansvaret bör förflyttas upp till avfallsproducenten där avfallet faller.

För att öka andelen avfall som går till förberedelse för återanvändning kan det, som ett komplement till att förflytta ansvaret till avfallsproducenterna, även införas krav om att återvinningscentraler skall ha möjlighet att bättre ta tillvara avfall som lämnas in. För detta krävs lagringsutrymme för mottagning samt personal som har en direkt dialog med privatpersoner och andra som vill slänga avfall om att mer av detta kan lämnas för återbruk och förberedelse för återanvändning istället för att slängas direkt i uppställda avfallscontainers. Kommunerna kan därefter erbjuda detta material till sociala företag som har intresse av att hantera materialet för att sätta ut det på marknaden igen efter reparationer eller liknande.

1.8 Dispens från deponeringsförbud

I 13 § i förslagen till ändringar i förordning om deponering av avfall anges att länsstyrelsen i enskilda fall får ge dispens från förbudet att deponera brännbart och organiskt avfall. Dispensmöjlighet bör även finnas för 8 § punkt 8 i förslaget till ändringar i deponeringsförordningen, dvs avfall som samlats in i syfte att förberedas för återanvändning eller materialåtervinning. Det kan finnas material som samlats in med syftet att materialåtervinnas men som inte klarar kvalitetskraven och där deponi visas sig vara bästa hanteringsmetod. ÅI anser att det kan orsaka onödiga problem om det visar sig att ett material som behöver deponeras inte omfattas av undantagen och möjlighet till dispens.

Del 2 - Rättsliga förutsättningar för en ändamålsenlig avfallsstatistik och en digital lösning för spårbarhet av farligt avfall

Inledning

Ett pilotprojekt för framtagande av ett digitalt system för farligt avfall pågår. Arbetet har fram tills nu baserats på två tidigare utredningar där det funnits en samsyn om vad som skall rapporteras och hur. Parallellt med pilotprojektet har Naturvårdsverket, på regeringens uppdrag och utan dialog med näringslivet, tagit fram ovan nämnda utredning om rättsliga förutsättningar för en ändamålsenlig avfallsstatistik och en digital lösning för spårbarhet av farligt avfall. I denna utredning frångår man vad som tidigare överenskommits med näringslivet, främst på grund av tekniska brister i systemet och brist på tid att åtgärda detta. Effekterna, om förslaget går igenom, är en kraftig fördyrning för

näringslivet och en miljömässigt sämre hantering av farligt avfall. Det är en tigt tidplan för färdigställandet då det skall vara klart den 5 juli 2020. Vi ser det som viktigt att det tillsätts tillräckligt med resurser i arbetet så att tidsplanen kan hållas. Vi ser det också som viktigt att den tigha tidsplanen inte förhindrar fortsatt dialog med näringslivet för att säkerställa att det system som tas fram lever upp till vad som är rimligt, möjligt och förväntat utifrån EUs krav.

Sammanfattning

- **ÅI avstyrker** att slutdestination för behandling måste anges innan avfallet transporteras till mellanlager och omhändertagande av avfallshanterare. Detta för att undvika att avfallet får en behandling lägre ned i avfallshierarkin än vad som är möjligt om en avfallsaktör med stor kunskap på ett mellanlager kan bedöma hur avfallet bäst kan hanteras i den fortsatta återvinningskedjan.
- **ÅI rekommenderar** att den föreslagna 54 § i avfallsförordningen ändras för att öka kvaliteten på statistiken och spårbarheten av material när det kommit in till anläggning.
- **ÅI avstyrker** att avfall som förs ut ur landet skall rapporteras i systemet då det innebär att verksamhetsutövare måste dubbelrapportera avfall. Naturvårdsverket har redan tillgång till denna information i det system som handhar utförsel/införsel av avfall.

Vårt resonemang, ställningstagande, förslag samt konsekvenser med förslaget - del 2

2.1 Angivelse av slutdestination och behandling innan transport

Naturvårdsverket har i en ny remiss reviderat sitt förslag till vad som skall redovisas i en digital lösning i förhållande till det som tidigare lämnats i förstudien, och som var förankrat med näringslivet. Anledningen till detta är kortfattat att det nuvarande digitala systemet har tekniska brister som inte klarar sekretess av handlingar på ett sätt som är förenligt med de rättsliga förutsättningarna. För att lösa detta har man angivit att slutdestination för behandling måste anges innan avfallet transporteras till mellanlager och omhändertagande av avfallshanterare med professionell kompetens om hur avfallet bäst kan hanteras längre ned i kedjan. Detta försämrar avfallshanterares möjligheter att plocka ut avfall ur flöden från kund för en miljömässigt bättre hantering och som också kostar mindre för kunderna, tex återvinning eller recirkulering högre upp i avfallstrappan. Den tidigare föreslagna lösningen gav denna möjlighet under kontrollerade former då information om förändrad klassificering av avfallet kunde läggas in i den digitala lösningen. Nuvarande lösning styr allt farligt avfall till ett fåtal specialanläggningar där visst avfall riskerar att bli "överbehandlat". Det kan också leda till en "monopolliknande" positionering av ett fåtal anläggningar.

2.2 Spårbarhet av avfall in på anläggning

Ett problemområde till är insamlade verksamheter enligt 54 a §. I nuvarande förslag kommer spårbarhet in på anläggning att försvinna i och med noteringar endast ska göras vid hämtning och inte när det kommer in på anläggning för mellanlagring. Mottagande anläggning har ingen möjlighet att registrera material som omklassats när det inkommit på anläggningen när det är fel klassificerat från avfallslämnaren. Om paragrafen 54 a ändras enligt vårt förslag kommer spårbarheten att förbättras på inkommande anläggningar och alla transporter oavsett var de kommer att levereras att följa 54 b §.

Dubbelrapportering som skapar onödig administration

Ytterligare en förändring i nuvarande förslag är att avfall som förs ut ur landet till andra EU-länder också skall rapporteras in i systemet. Detta skapar då en dubbelrapportering eftersom farligt avfall som förs ut ur landet redan rapporteras in i digital lösning handhållen av Naturvårdsverket.

2.3 Konsekvenser av nuvarande förslag

Nedan anges några av de konsekvenser som det förändrade förslagen föranleder. Förslaget minskar möjligheterna för avfallshanterar att bedöma avfall och skicka det till rätt behandling. Detta kan leda till "överbehandling" av avfall och minskar möjligheterna att lyfta avfall i avfallshierarkin och hitta nya lösningar som driver mot cirkulär ekonomi.

Förslaget kan leda till:

- avfallsproducenter får ökade logistikkostnader för att skicka avfall direkt till slutbehandling
- ökade mellanlagringskostnader då alla flöden måste hållas separata för att komma till den anläggning som knappats in i det digitala systemet
- kostnaderna för avsättning av avfallet ökar då flexibiliteten för val av behandlar försvinner. I Sverige kan det i vissa delar skapa en form av monopol på behandling.
- logistikoptimeringen av avfallstransporter försämras då avfall måste hållas separerat, vilket leder till ökade transportutsläpp och transportkostnader
- ökar personalkostnader på grund av ökad administration och mer komplex lagerhållning då avfall av administrativa skäl måste hållas åtskilt (ej miljö- och säkerhetsmässiga)
- minskad spårbarhet på materialflödet vid insamlade av material till mellanlagring
- ingen möjlighet att registrera felklassade material till inkomna mellanlager

Vi ifrågasätter Naturvårdsverkets agerande och projektledning då förändringar i vad som skall matas in i den digitala lösningen har förändrats i slutfasen av projektet utan förankring med deltagande aktörer. Dessa förändringar leder till stora konsekvenser för näringslivet i form av fördyrade kostnader. Det leder också till försämrade miljömässig hantering av avfallet då avfallsentreprenörer tappar möjlighet att lyfta avfall i avfallshierarkin då systemet skapar hinder och begränsningar i avfallskedjan.

2.4 Konkreta förslag på ändringar i de föreslagna paragraferna

Vi ser det som viktigt att Naturvårdsverket ändrar följande i de föreslagna förändringarna i avfallsförordningen:

- Stryk punkt 4 och 5 i 54 §
- Ändra 54 a § till att omfatta mottagande av avfall på anläggning (mellanlager) och ändra 54 a § punkt 1 a-c till samma som 54 d § punkt 1 a-c.
- Stryk punkt 2c i 54a §

Följande utformning föreslås av 54 a §:

54 a §

Den som tar emot avfall för lagring ska för varje typ av avfall som tas emot föra anteckningar

1. i direkt anslutning till att avfallet tas emot om

a) tidpunkt för mottagandet,

b) mängden avfall samt

c) från vem avfallet kommer, och

2. innan avfall överlämnas till en ny innehavare om

a) när och till vem avfall lämnas,

b) mängden avfall som lämnats

- Anpassa 54 e § så att avfall för utförelse/export inte behöver dubbelregistreras.

Stockholm den 8 januari 2020

Viveke Ihd

Tf vd

Återvinningsindustrierna